

Boží smíření

Hošťálková 16. 5. 2021

Písně: 66, 219, 383, 635, 485

Čtení z Písma: 2.ep.Korintským 5, 14 - 21; Izaiáš 43, 16. 19 - 21

Text kázání: 2.ep. Korintským 5, 18 - 20

Milí bratři a sestry,

se svými bližními je dobré žít v pokoji. Ano, to víme a uznáváme. Určitě souhlasíme i s tím, že je dobré, došlo-li mezi námi k nějaké disharmonii, rozepři, vzájemné nelibosti nebo dokonce nepřátelství, tento stav z naší strany změnit - podat tomu druhému ruku, jako první, na usmířenou. Tady ale nejednou poznáváme, že smíření mezi rozhádanými lidmi není vůbec snadné, ani samozřejmé.

Člověk tedy ví o tom, že je dobré a užitečné žít se svým okolím v harmonii a smíru. Teorie se ale většinou s praxí nekryje - v malém, ani ve velkém. Palcové nadpisy v novinách nám dávají zřetelně najevo, že klid a mír ve světě prostě vypadá jinak. Hrůzy válek, nepokoje na všech stranách, vraždy, mnohá neštěstí, rodinné tragedie... - je toho všude kolem plno. Ale je to také vděčné téma pro mnohé spisovatele, kteří o tom píší své knihy. A často zmatený člověk je pak kupuje. A třebaže by sám to, o čem se tam píše, skutečně na vlastní kůži zažít nechtěl, čte je a dychtí po tom, co je vzrušující. Uvnitř je ale často nespokojený, nepokojný, neradostný a - neusmířený.

Nechceme být pokládáni za pyšné, přece zde ale cítíme naléhavou potřebu povědět: pokud nám nebude darován pokoj shůry, pokud nám jej nedaruje sám Bůh, pak skutečný pokoj nenajdeme, protože není. Apoštol Pavel říká: **„To všechno je z Boha, který nás smířil sám se sebou skrze Krista a pověřil nás, abychom sloužili tomuto smíření. Jsme tedy posly Kristovými, Bůh vám domlouvá našimi ústy. Na místě Kristově vás prosíme: Dejte se smířit s Bohem!“**

Pavlovo poselství je velmi naléhavé. Podobá se v této chvíli poslu, který, po dlouhé době ničivého boje, přibíhá s důležitou a tolik vyhlíženou zprávou o smíření. To se sám Bůh postaral o to, abychom jej směli poznat a neustále poznávat jako Dárce pokoje! Je to pouze On, který nás smířil sám se sebou! Z Boží strany bylo vykonáno naprosto všechno, nic nezůstalo nehotové a proto také - nic většího již nečekejme, nic většího již nebude!

Apoštola určuje velikost a důležitost toho, co přináší. Proto Pavel nejen píše, ale přímo vykřikuje do všech stran: **„Dejte se smířit s Bohem! Nepřeslechněte, lidé, co vám říkám! To, co smíte a máte slyšet je něco neslýchaného, jedinečného! Bůh dal svého milovaného Syna pro nás, pro naše - tolik důležité - smíření! To všechno je tu pro vás, pro váš pokoj. Chopte se této jedinečné příležitosti, jednejte podle této naléhavé výzvy, smiřte se s Bohem i vy!“**

Nejspíš jsme se již dávno odnaučili dětsky žasnout. Bereme všechno, co nás v životě potkává, čím jsme zahrnováni, docela samozřejmě. Zvykli jsme si dokonce i na toto slovo o „smíření“. Vždyť se o něm z kazatelny tak často hovoří! Zvuk slova se nám tedy vnímat daří, ale samotná hloubka tohoto slova nás příliš neoslovuje.

Nestrhává nás k jásavým chvalozpěvům a díkům zaostřeným a zaměřeným k našemu nebeskému Otci. Možná ale právě to je něco, co potřebujeme snad ze všeho nejvíce: postavit se v údivu, každý sám za sebe, před Boží milosrdnou, a slitovnou láskou, která se k nám neustále sklání, a pak nechat hovořit své srdce, které bude dost přesně vědět, jak na tuto lásku i dobrotu, prokázanou z Boží strany, odpovídat. Potom již nebudeme mít daleko k oslavným písním, které budou naší skutečnou oslavou a chválou Božího jména, naší pravou odpovědí. Potřebujeme se opět učit nově žasnout nad Božím dílem, které bylo vykonáno pro hříšného člověka - pro každého z nás. Církev a sbor, kde se posluchači již nepotřebují a ani neumí ničemu divit, nad ničím žasnout, usvědčují sami sebe, že se s Boží láskou snad ještě nikdy nesetkali.

Apoštolova jasná výzva, adresovaná nejen tehdy korintským, ale zástupně také nám - **„Na místě Kristově vás prosíme: Dejte se smířit s Bohem!“** - nějak tuší a naznačuje, že snad stále ještě můžeme žít ve vztahu s Bohem neusmířeném. Pochtivě vychází z toho, že se nějakým způsobem ještě stále potýkáme s Bohem. Rádi bychom si na něm vybojovali **svou** cestu životem a přejeme si, aby On naši zvolenou cestu akceptoval, vzal ji na vědomí. Tento zápas je ale od samého počátku odsouzen k nezdaru. A tam, kde k němu dochází, tam se začne brzo dostávat ke slovu nepokoj. Tam bude i náš každodenní život všelijak chaotický a nevyrovnaný. Navenek možná žijeme docela spokojeně a přece uvnitř cítíme, že nám něco podstatného schází. Příčina a ohnisko, odkud ona nákaza proniká do celého našeho života a nakonec i do našeho okolí, leží - jak sděluje Pavel - v naší nechuti ke **„smíření se s Bohem“**. Proto volá na poplach. **„Zastavte tu zkázu a zaměřte se na její příčinu! A v první řadě se smířte s Bohem!“**

Mír člověka s Bohem ale není možný, pokud je v nás zakořeněno a pevně usazeno všechno staré; dokud jsme určováni (jak znovu říká apoštol) oním „starým člověkem v nás“, který se rozhodl jít životem svou vlastní cestou. Když pak padáme v problémech a neshodách, často se naše nelibost obrací proti Bohu. Máme za to, že je to on, kdo nám nějakým způsobem ubližuje, že neustále něco proti nám má. Skutečnost je ale právě opačná. To my jsme se od něj odloučili a pustili svou cestou.

Prostřednictvím apoštola nám však Bůh odhaluje velkolepou skutečnost: **„Jste smířeni!“** Nejde o nic jiného, než o to, přijmout podávanou ruku. Vítěz zde vychází vstříc poraženému. V Kristu Ježíši se Bůh sklání a přiznává ke svým nespokojeným a nevěrným dětem. Ne obvinění, vmetení pravdivé obžaloby do tváře, ale konstatování: **„Jste smířeni!“** Žádné podmínky, žádné ultimátum. Vina je prostě škrtnuta, hřích odpuštěn, zápis smazán. V listu Koloským čteme: **„Bůh vymazal dlužní úpis, jehož ustanovení svědčila proti nám, a zcela jej zrušil tím, že jej přibil na kříž.“** Ten, který by měl plné právo od nás žádat zadostiučinění, se tohoto práva zříká a škody, které jsme mu svou vzpourou způsobili, si hradí sám.

Je to, jako kdybychom leželi v nemocnici a museli podstoupit těžkou operaci - možná jsme se v této neradostné situaci už nacházeli. Ani jsme tenkrát netušili, jak těžká tato operace bude. A když jsme po jejím provedení konečně na nemocničním lůžku otevřeli oči, tu jsme zahlédli na tváři ošetřujícího personálu pocit úlevy. Jejich starostlivé pohledy nám výmluvně sdělovaly: **„Ano, tobě šlo skutečně o život!“** Jsme však zachráněni! Byli jsme drženi neviditelnou rukou nad propastí, o které jsme nevěděli. Nyní ji již vidíme a víme o závažnosti operace. Poznáváme svůj hřích. Teď už přesně víme, jak na tom před Boží tváří jsme. Ale tu již Bůh říká to své slavné a nadějně: **„Já jsem tě v Kristu se sebou smířil!“**

Naše viny byly - jako zhoubná a nevyléčitelná nemoc - soustředěny na Božího Syna. A ten, který „**hříchu neučinil**“, zemřel kvůli nám jako zločinec. Na těle svého Syna Bůh potrestal náš hřích. Nepřeslechněme tuto tolikrát opakovanou a přece stále pravdivou a živou zvěst Písma. Vítěz zde dal to nejdražší, co měl. A udělal to kvůli poraženému a v jeho prospěch, aby s ním mohl v pokoji žít.

To je něco neslýchaného. Něco, nad čím zůstává lidský rozum stát. Něco, co bychom se marně snažili vysvětlit, protože zde se jedná o skutečné tajemství, které je možné přijmout jen vírou. Toto tajemství Golgaty je zázrakem smíření, ve kterém nebeský Otec bez jediného slova výčitky otevírá dveře i náruč svým marnotratným synům a dcerám. Zde smíme doslova a dopísmene mluvit v množném čísle, protože vzhledem k Bohu je v pozici marnotratného syna každý z nás. Také my jsme těmi, kteří utekli od svého Otce a nyní jsme jím samotným, bez jakýchkoliv podmínek zváni zpět. Co bychom řekli na to, kdyby zbídačelý a otrhaný mladší syn v podobenství kolem svého Otce pouze prošel; kdyby před otcovými vztaženými rukama uhnul a odmítl pozvání do jeho domu?

Jako marnotratný syn, který nepřijímá otcovo pozvání k návratu domů, si počíná ten, kdo se s Bohem smířit nechce, kdo odmítá onu vzácnou a jedinečnou, Bohem nabízenou, možnost. Ano, Bůh nás se sebou smířil; člověk ovšem může pohrdnout tím, co pro nás v Ježíši Kristu vykonal. Proto apoštol tak naléhavě volá a prosí. Domlouvá nám a „**na místě Kristově**“ žádá: „**Dejte se smířit s Bohem!**“ Odhodte všechnu svou pýchu a nechte se obejmout náručí Toho, který pro vaši záchranu vydal to nejdražší, co měl.

Amen.